

είχε μαζί του του ξηνηλήθη.

Μετά συμπαιθείας και με όλες τας ευχάς μου μένω
'Αγάθη, μοναχή.

Υ. Γ. Δέν έκλεισα την επιστολήν άμέσως διά να προσθέσω τδ ύπερογράφων αυτό. Γνωρίζω πώς αύριον θα είσθε σύζυγος του κ. "Αρχερ και δι' αυτό έθεώρησα καθήκον μου να σας διαφωτίσω σχετικώς με την άσθενεία του.

Έχω να σας διηγηθώ, δεσποίνε, μερικά άνεξήγητα πράγματα που συνέβησαν κατά την διάρκεια της άσθενείας του κ. "Αρχερ. Υπέστη φαίνεται, κάποιον ίσχυρον κλονισμόν και μέσα στο πυρετό του μιλούσε διαρκώς για λύκους, δηλητήρια, φαντάσματα, δαιμόνια και δέν ξέρω τι άλλο,.. Προσέξατε λοιπόν όταν τον δήτε να αποφύγετε να του κάμετε λόγο για τέτοια πράγματα. Θα σας έγραφα ένωριτερον, αλλά δέν ήξεύραμε την διεύθυνσί σας. Ο κ. "Αρχερ έφθασε εδώ σχεδόν μισότρεις. Ηλθε με το τραίνο από το Κλαούζεμπουργ και ο φύλακας μας έπληροφορήθη από τους σιδηροδρομικούς, ότι ο δυστυχής νέος εισώρμησεν εις τον σταθμόν έξαλλος ζητών εισηγήριον για την πατρίδα του. Φαίνεται πως θα υπέστη ψυχικώς θάνατον. Πάντως είναι πολύ καλλίτερα και σε λίγες εβδομάδες θα είναι έντελώς καλά.

'Αγάθη

'Απόσπασμα επιστολής του κ. Βίλιγκτον και Σία προς τον έν Ουίτμαν Ρώσον πρόξενον.

Αξιότιμς Κύρις

Συμφώνως προς τας ύποδείξεις σας και την έν τω πλοίω «Δήμητρα» εύρεθείσαν φορτωτικήν του έν Βάρνα ύποπρακτορείου μας, παρσλάβαμεν τά ύπόλοιπα κιβώτια του χώματος και τά έτοιποθετήσαμεν εις τας έν Λονδίω οικίας, τας όποιας άνέφερε σχετικόν σημείωμα, τδ όποιον είχομεν λάβει πρό δμήνου υπό του κόμητος κ. Δράκουλα, άγοραστού τών οικιών ετών. Είδοποιήσαμεν τδ έν Βάρνα ύποπρακτορείον μας περί τής τοποθετήσεως τών κιβωτίων αυτών, έξ ών μερικά έκλειδώθησαν εις την ύπό του κ. Χώκινς άγορασθείσαν διά λογαριασμόν του κ. κόμητος οικίαν...

Βίλιγκτον και Σία

'Ημερολόγιον του δόκτορος Σουαρδ.]

19 Αύγουστου. — Ο παράδοξος φρενοβλαβής Ρένφιλδ, περί του όποιου έκαμα λόγον και έν αρχή του ήμερολογίου αυτού, ο έγκλειστος εις τδ ύπό την διεύθυνσίν μου φρενοκομείον, είχαν αιφνιδίαν άλλόκοτον μεταβολήν τή περασμένη νύχτα. Κατά τας 8 άρχισε να εξάπτεται και να όσφραίνετο τόν άέρα σαν σκύλλος. Έτρεχε στο παράθυρο που βλέπει άπέναντι στο έρημομένο παλαιό κτίριο και κυτούσε έξω σαν κάτι να περιμένε. Ο έπιστάτης του φρενοκομείου τόν άντελήθη και τόν έρώτησε τί του συμβάλει. Ο Ρένφιλδ που μιλούσε όλες τις άλλες ήμέρες προς τόν έπιστάτη δουλοπρεπώς, του άπήνησε με τρόπο άγέρωχο και ύπερήφανο :

— Δέν έχω να σου πώ τίποτα. Σεις δέν μπορείτε να άντιληφθήτε, δέν αισθάνεσθε... Κι' όμως ο αυθέντης έφθασε, εις εδώ κοντά !...

Φαίνεται πως τόν κατέλαβε, τόν δυστυχή, θρησκευτική μανία. Άλλη εξήγησις δέν ύπάρχει.

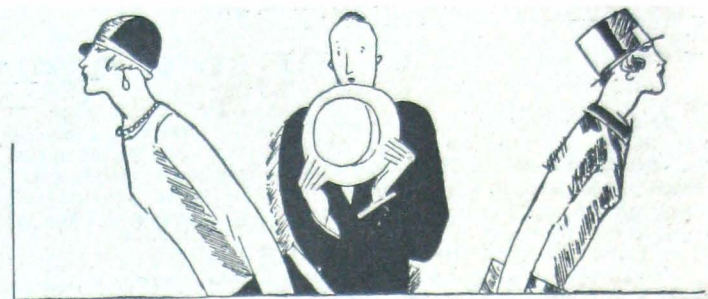
Τόν έπεσεκέφθη και ο ίδιος στη μία τά μεσάνυχτα. Άρχισε να μιλή και σε μένα άγέρωχα, χωρίς να με πολυλογαριάξη. Από στιγμή οε στιγμή ή έξαιψίς του έμεγάλωνε και τέλος τόν κατέλαβε άτονία κι' εκάθησε στην άκρη του κρεβατιού του. Τά μάτια του τά πρό όλίγου γουρλωμένα έγιναν άπλανή.

— Ρένφιλδ, του είπα, τί έχεις σήμερα, τί σου συμβάλει ; Πές μου τό...

Μου άπήνησε όμως κατά τρόπον που δέν έβγαλα νόημα. Φαίνεται πως κάποιον περιμένει, μιλεί για κάποιον «Ισχυρόν» που εύρίσκειται ήδη κοντά του, όπως λέγει...

Τόν άφησα και άπεσούθη, όταν στής δύο μετά τά μεσάνυχτα ήλθε και μ' έξύπνησεν ο νυκτοφύλαξ κατά διαταγήν του Έπιστάτου. Ο Ρένφιλδ είχε δραπετεύσει από τδ φρενοκομείο.

Μόλις τδ άκουσα αυτό έφόρεσα γρήγορα τά ρούχα μου και έτρεξα να δω τί συνέβη. Ο έπιστάτης μου άφηγήθη τά διατρέξαντα. Ο Ρένφιλδ προσποιήθηκε ότι κοιμάται και έξαφνα άνοιξε τδ παράθυρο κι' έτοι καθώς ήταν με τά νυχτικά του πήδησε έξω. Χωρίς να χάσω καιρό πήδησα από τδ ίδιο παράθυρο στον κήπο του φρενοκομείου κι' έτρεξα προς άνεύρεσί του. Μόλις προχώρησα λίγο, διέκρινα μία λευκή σιλουέττα να προσπαθών άνέβη τόν τοίχο του κήπου για να κηδηθώ στο δίπλανό έρημο κτίριο. Ήταν ο Ρένφιλδ ! Ανέβηκε μάλιστα στον τοίχο με εύκολία και πήδησε στο προαύλιον του δίπλανού παμπалаίου κτιρίου. (Ακολουθεί)

Η ΑΠΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Είχαμε δημοτικώς ή βουλευτικώς έκλογάς ; Πολιτικό ή μίφυλλο του λόγου μου. Έπαρουσιάζετο κανέν ένθικόν συμβάν ; Πρώτος—πρώτος στην επίδειξι ή στο μνημόσυνον ο κύριος έαυτός μου ! Φοβερά επίδεικτικώς στους χορούς, άκούραστος στής μασκαράτες. Έδώ συγκινήσεις και δάκρυα, εκεί ούόρα, φωνές και ζήτω. Παντού και ή ούρά μου στη μέση, πάντοτε μίμος ζωηρότατος, πανταχού θερμός παπατρέχας, αλλά... και πάντοτε παραμύθης !

Ω, ή σκέψις αυτή, ο άφσύγατος τούτος τής ψυχής μου επιάτης, κατεπλάκωνε την ψυχήν μου άννάως. Έβροσκε μέσο στους συλλογισμούς μου σαν σχολήκι φυλλοξήρας, έτοιμο να καταμαράνη «όλες μου αυτές τις δάφνες ! »

Έτσι κατακυλούσε ή χαριτωμένη μου ζωή, όταν έξαφνα, έπρόβαλε «σαν όνειρο μπροστά μου » ο δαιμονισμένος έρως μιάς άμαρτωλής νεράιδας.

Αυτός ο γελοίος, σνάμα δέ και αξιολόγητος, ο άναιμικός, ο πεισματάρης, ο άδιάντροπος, τέλος, αυτός έρως, έφανερώθη εύθύς εις την πρώτην έπίσκεψιν την όποιαν έκαμα στής Κεβούλας τδ άρχοντα κι' ο μαζύ με τον γλυκύτατον ποιητή Α. Μαρτζώκη. Εκεί, χωρίς ποτέ να ύποπτευθώ παρόμοιαν έφοδο, είδα τήνλεπτοκαμωμένη έκνελην μοσχολάγχα, εύθύς ως εκάθισε πλησίον μου, να με παρατηρή με μίαν άλλόκοτη περιπάθεια... Έπειτα, με κάποια συστολή και μ' ένα χαϊδευτικό θυμό μου ειπε συγκινημένη ότι « με χροφαγαπούσε από καιρό και ότι εγώ ο κακός τής έκαμνα -τάχα μου- τόν άδιάφορο ! »

Είδα τότε τά πονηρά και νοστιμούτσικα μάτια τής γλυκοδακρυσμένα... Έξαφνα, τής ήλθε εκεί «κάτι, έτσι, ώσαν παραζάλη, σαν λιποθυμία...» κατακυριευμένος δ' εγώ « από οίκτον », μεθυμένος από τ' άνέκφραστο πάθος μιάς γλυκείας έπιθυμίας άκράτητης, έγυρα ο ήλιθιος στή μυρόπνοη άγκαλιά τής με περιπάθεια χιλίων Αρμάνδων !... Και ή πρώτη αυτή άμαρτωλή μου συγκίνησις, ή πρώτη αυτή στραβομάρα τής άπρόσεκτης ψυχής μου θα έδιασκεδάζετο ίσως κατόπιν, αλλά για κακή μου τύχη, μέσα εις έκείνο τό κομψό και μοσκομύριστο σαλονάκι τής Κεβούλας, μου έμελλε να σχετισθώ και με όλους τους Αρμάνδους και τις Μαργαρίτες τής εποχής. Ο νέος δέ τούτος συγχρωτισμός, ύπηρεζε για μένα έμβολιασμός φαρμακερώτατος.

Και τώρα πλέον ούτε Μπορκιέλλο, ούτε Έρωδιόμ' έλεγαν πειά οι φίλοι μου. Βρήκαν όλοι ως έπιτυγέστερο τδ παρτσουκλι με τδ όποιον μ' έστόλισεν ο θεός μου.

— Τούτο μονάχα του έλαίπε του γιου σου άρχόντισσά μου, και τδ έκαμε ! Είπε μια βραδυά στην άμοιρη τή μάμμα μου. Μάλιστα, όσρα Μαρία, πέτυχε ο κύρ-Γιαννάκης μας μια Κουρά με τάς Καμελίαις τής και 'γένηκς Τραβιάτος !...

(Ακολουθεί)

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΣΕ ΓΙΑΤΡΟ

Ο μακαρίτης ήτανε λαμπρός χειρουργος, παθολόγος ιατρός, Πολυμαθέστατος, ένώριζε άπ' όλα... Τώρα όμως που τίναις κι' αυτός τά κώλα, Σ' αυτό εδώ τδ χώμα ειςε θαμμένος Όμως έφρόντισε, που λέτε ο καύμένος Μέσα στού τάφου του τή σκοτεινιά Κοπάδια νάχη για συντροφιά Κάλινους που θέρμιε όταν έξοΐσε Και για περιφνημο γιατρούς περνούσε !

Ο ΣΠΕΤΣΕΡΗΣ

Το «Μπουκέτο» πωλείται έν Αθήναις και ταίς επαρχίαις υπό του Κεντρικού Πρακτορείου τών Έφημερίδων και τών ύποπρακτορείων αυτού, προς 1.50 τδ τεύχος. Παρακαλούνται οι άναγνώσταί μας να μάς καταγγέλλουν πάσαν σχετικόν έμμετάλλευσιν άπί τής τιμής του φύλλου.